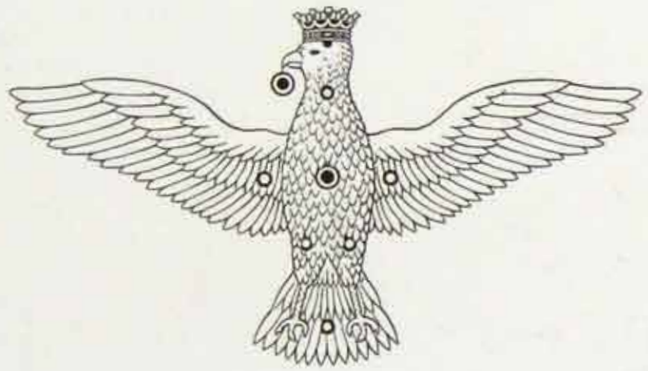

Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug
1895 - 1995

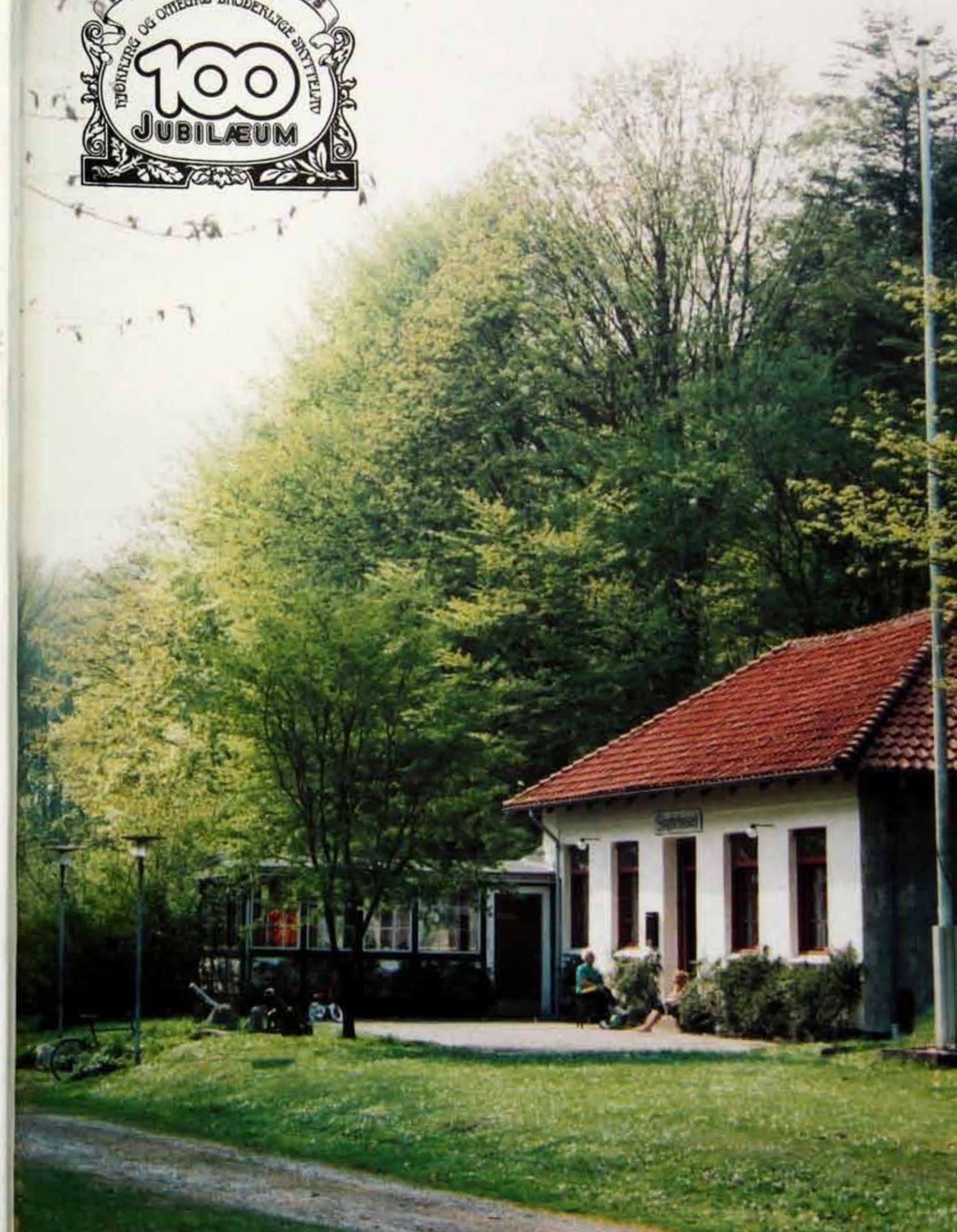

1894
1994
100
JUBILÆUM

Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug - 100 år
Udgivet 1995
Redaktion: Michael Andersen
Fotos fra arkiver og private
Sats og tryk: Løkken Bogtryk / Offset
Bogbinder: Ths. Jensen & Søn A/S, Hjørring

Laugets nuværende bestyrelse:
Børge Mortensen, formand, Kaj Mølgaard Sørensen, næstformand, Arthur Hassing, kasserer
Jens Aage Houmann, sekretær, Ove Høholt, formand for skydeudvalget,
Einer Clausen, medlem af skydeudvalget, John Johansen, medlem af skydeudvalget.

HJØRRING OG OMEGNS BRODERLIGE SKYTTELAUG 100 ÅR

Redigeret af
Michael Andersen

1995

At leve

Af Børge Mortensen, formand.

"At leve, eller blot være til" - er jævne og enkle ord om det største. Det er ord fra Pascals tanker, og måske for vi moderne mennesker et mundheld. De er dog stadig gyldige.
De brødre, der for et hundrede år siden var med til at stifte Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelav, forstod i sandhed at leve. I året 1895, da sagfører K.P. Thingsig besluttede at puste liv i den gamle hensygnede Skyttekreds, var der straks mange medinteresserede borgere. Dette resulterede i det broderlige skyttelaug, som vi kender i dag. Ånden i skyttelauget har sin rod i de gamle gilder, som opstod i middelalderen, og som udsprang af en sammensmeltning af en selskabelig trang og praktiske formål, "værnegilder". Ånden og de gamle traditioner har man igennem disse 100 år værnet meget om. De gamle traditioner er i stor udstrækning blevet bibeholdt med enkelte tilpasninger til nyere tider, men ånden i lauget "At leve, eller blot være til" er lige aktuel i 1995, som den var i 1895.
Det har igennem disse 100 år, der er gået, været et kæmpe arbejde for bestyrelser og brødre at værne om de faciliteter, som vi har arvet fra fortiden. Her skal blot nævnes årene 1898, da man erhvervede det område i Sct. Knudsby, som vi stadig har, 1920'erne, da man byggede pavillonen og skyttehuset, og skydebrødrenes hustruer håndbroderede den nye fane, 1960'erne, da man moderniserede pavillonen, salen og køkken. Alle disse tiltag er for en stor del udført ved indsats fra brødre, der på alle fronter har arbejdet med at skaffe midler, så tingene kunne gennemføres, både økonomisk og ved stor frivillig arbejdsindsats.
Her i jubilæumsåret står vi over for mange store opgaver. Her skal blot nævnes restaureringen af de gamle vægmalerier, vinduer, døre, sal og køkken, som i høj grad trænger sig på. Hvis ikke tingene skal forgå, så er der mange opgaver, også for fremtidens skydebrødre at tage vare på.
Når jeg ser tilbage på de mange år, der er gået, vil jeg sige, at vi foruden det fornøjelige også bevarer mindet om mange prægtige mennesker, der har forstået at værne om den rette broderskabsånd, der må og skal herske mellem skyttelaugets medlemmer. Når vi er samlet til vore skydninger eller andre arrangementer, er vi alle lige uden klikedannelser eller klasseforskelle. Det binder os skydebrødre sammen, og det er mit håb, at de gode gamle traditioner, der har hersket indenfor Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug, må blive holdt i hævd i årene, der kommer. Lad os derfor stå sammen om at lade skyttelauget leve, ikke blot være til.

Som brødre...

Lad mig indledningsvis slå fast, at det var med stor respekt - næsten ærefrygt - forfatteren sagde ja til at skrive dette jubilæumshæfte. Han er nemlig ikke selv skyttebroder! Til gengæld kan det måske være en fordel ikke at være for involveret, når man skal hylde sådan en 100 årig, som der her er tale om: Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug.

At det er en helt egen verden, skyttebrødrene bevæger sig ind i, når de med medaljen på brystet træder over dørtrinet til skyttehuset, kan der slet ikke herske tvivl om. Det er her, de har deres fristed og deres samvær omkring skydningen.
Det er iøvrigt ikke nogen selvfølge, at huset står dér mellem de høje træer med hele sin værdige atmosfære, sine stolte traditioner, sjove og uvurderlige minder. En lille perle, som der måtte kæmpes for at få bygget i 1920erne. De sjove figurer på væggene kunne nok berette mangen en historie, hvis de altså kunne... Nu trænger vægmalerierne til en restaurering, og det arbejdes der på at skaffe penge til. Læs om skyttehuset inde i bladet.

De kan også læse om de gamle muskedonnere, som var de første geværer, der blev skudt med. De krævede sin mand, idet de gav kraftigt bagslag, når de blev fyret af. Dermed havde brødrene også et vægtigt argument for ikke at optage kvinder i skyttelauget. De kunne jo ikke håndtere bøsserne.

Det argument kan jo ikke bruges idag. Men der er andre begrundelser - og stadig ingen kvinder i det broderlige skyttelaug. Selvfølgelig ikke, mener nogen måske, men spørgsmålet har været diskuteret inderligt mange gange. Og faktisk figurerer der hele tre kvinder i de gamle analer. En af dem hænger endda på væggen i skyttehuset - som fuglekonge!
Forhåbentlig har De fået appetit til at vide mere om Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug. Dets opståen og liv gennem 100 år. Fortalt i glimt af en ydmyg udenforstående, der er grebet af historien om et stærkt sammenhold. Et godt broderskab.

Rigtig god fornøjelse med læsningen.

Liv på den gamle festplads i 1950'erne.

Kongen har ordet

Af Per Dahl Nielsen, fuglekonge 1994

Det var en stor ære, der overgik mig at blive fuglekonge i denne gamle og traditionsrige forening - og så netop i vores 100 års jubilæumsår, hvilket for mig gør hvervet endnu mere betydningsfuldt. Forinden denne store dag kunne oprinde, har jeg været ven af lauget siden 1958, hvor jeg i en alder af 4 år besøgte vores hyggelige og uvurderlige pavillon første gang sammen med min far, nu afdøde tidligere bestyrelsesmedlem Arne Dahl Nielsen. Det blev til mange gode drengeår i skyttelauget, hvor jeg formentlig til stor irritation for skytterne var meget behjælpelig med at samle afskudte partronhylstre op under skydningerne.

En skæbnesvanger dag i 1969 mistede jeg min følgesvend til skyttelauget, idet min far blev dræbt ved en ulykke på vej til bestyrelsesmøde hos Henry Konnerup. Der skulle gå en rum tid, inden jeg igen optrådte i skyttelaugets regi, nemlig i 1980, hvor jeg selv blev medlem. Min bevæggrund for at søge optagelse var, at jeg af indlysende årsager kun kendte min far som far - og ikke som menneske blandt andre voksne. Og på et tidspunkt kom jeg til at tænke på, at hvor kunne jeg lære ham bedre at kende end blandt de mennesker, han holdt af, og som holdt af ham.

Med årene er min fars venner blevet mine venner, og jeg har selv fået øje på nogle værdier, som jeg synes er umådeligt svære at finde andre steder. Der hersker altid en god ånd blandt skyttebrødrene, som formentlig opstår, fordi vi kommer med lysten til at hygge os og viljen til at bevare de nu 100 år gamle traditioner. Må Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug bestå de næste 100 år.

100 år ingen alder...

Selvom det lyder af lang tid, er 100 år faktisk ingen alder for et skyttelaug (beklager Hjørring). Det ældste eksisterende er fra 1431, altså 564 år gammelt. Det er også et nordjysk, nemlig Aalborg Skyttelaug, som hedder »Hellig Legems Lav«. Men man ved, at der allerede næsten 100 år tidligere boede en mand i Danmark ved navn Ingemann Fuglekonge, hvilket kunne tyde på, at skikken med at skyde til måls efter en træfugl er endnu ældre.
Vi skal helt til Frankrig for at finde arnestedet for den fugleskydning, som enhver større provinsby i Danmark i dag praktiserer. Så vi har da noget at takke franskmændene for. I den allerførste tid - også herhjemme - var det selve skydningen, der var det vigtigste. Borgerne skulle oplæres i at håndtere et gevær, så de kunne forsvare byen. Tiden har som bekendt visket mangt et fjendebillede ud, og man kan vist godt - uden at fornærme nogen - sige, at skydningen spiller en knap så vigtig rolle i dag. Det er selvfølgelig, den man samles om. Den er udgangspunktet for alt det andet vigtige.
Formålet med Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug hersker der slet ingen tvivl om. Det blev nedfældet sort på hvidt 18. juni 1895 i den aller første paragraf 1 i de allerførste "Love for Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelav" (sådan stavede man det dengang). Den siger: "Dets Formaal er ved Skive- og Fugleskydninger og ved selskabelige Sammenkomster at Sammenknytte Medlemmerne". Sådan! Mere præcist kan det vel ikke siges. Paragraffen gælder stadig, og et besøg i skyttehuset viser, at målet til fulde er nået.
For at finde ud af hvordan det hele begyndte, skal vi faktisk mere end 100 år tilbage. Der var nemlig en forløber for jubilaren. En forening sandsynligvis med samme formål. Man kan kun gætte, for vi ved så godt som intet om den. Der findes ingen protokoller. Dog skulle det være sikkert, at dens sidste bestyrelse bestod af en borgmester Høst, en apoteker Nielsen, skomager Justesen og smedemester A.C. Mathiasen.

Bakkerne og hullet

Denne forsamling begyndte skydningen ude i "Mikkelsens Bakker". Fuglen blev placeret på en stang øverst på en bakketop! Det betød, at kuglerne fløj ukontrollabelt ud i landskabet. Da det blev omgivelserne for meget, begyndte man at skyde den anden vej. Brødrene gravede et hul ind i Bakken ved siden af den såkaldte "Smidts Plantage" - altså ved det nuværende Bellevue (i Hjørring Bjerge).
Og det var herude, det hele fortsatte - efter nogen års pause - i den ny forenings regi. Men først skulle lauget stables på benene. Og det var igen førnævnte smedemester A.C. Mathiasen, der var på banen. Han mødtes med en gartner, Ths. Nielsen, og en overbetjent, Torp-Pedersen, på Hotel "Skandinavien" for at drøfte

sagen. Det skete en vinteraften i 1895 "ved et Tællelys paa en Stol i et Hjørne af "Hotel Skandinavien"s Sal", som det så malende er beskrevet i de gamle papirer. Et halvt år senere kunne skydningen begynde igen - ude i "Hullet".
Den foregik med Muskedonnere, der sendte blykuglerne (monstro det var forømtalte smedemester, der leverede!) afsted med stor kraft og ringe præcision. Hver skydning blev indledt på værdig vis med kanonsalut. Kanonerne og geværerne er et kapitel for sig - også i denne bog.

Fra den første skydning i »hullet«

Jævne og bramfri folk

Hvad var det så for folk, disse første skyttebrødre. Ja, det var det BREDE borgerskab, der drog ud til hullet. Det kneb gevaldigt med at få byens bedsteborgere til at melde sig ind i lauget. Tonen og ånden var - også dengang - jævn og bramfri. Og det passede sig ikke for byens fine folk at vise sig i det selskab. Men bestyrelsen med sagfører K. Pedersen som formand ville gerne have byens spidser med, og et fantastisk tilfælde kom den til hjælp.

Et år havde man fugleskydning på Grundlovsdag. Det gamle parti Højre havde grundlovsfest samme dag. Om formiddagen da skydningen var i fuld gang, kom apoteker Nielsen, der var medlem af den politiske festkomite, ud i "hullet" og fortalte, at den var gruelig gal. Der havde ikke tilmeldt sig flere end festkomiteens medlemmer til partiets efterfølgende festmiddag. Resten af medlemmerne skulle til fugleskydningsmiddag. Apotekeren, der også selv var skyttebror, ja han var som nævnt endda med i forløberen for lauget, foreslog, at man simpelt hen lavede fælles middag. Og sådan blev det. Men skyttebrødrene stillede som betingelse - og det vidner jo om en vis portion bondesnuhed - at partiets festkomite-medlemmer meldte sig ind i skyttelauget. De skulle bære laugets emblem under middagen og i øvrigt holde sig fra politiske taler. Det blev en ganske fornøjelig fest. Og fra den dag var der også mange fine folk med i lauget. Uden at den bramfri ånd og humoren af den grund forrægtede sig.
Heldigvis for der kunne være hårdt brug for begge dele, når for eksempel en tordenskylle ramte pladsen midt under en middag, og vandet stod ind gennem taget på det opstillede beværtningstelt, så alle fik styrtebad, og tællelysene gik ud.

Den første fugl nedlægges

18. og 19. august 1895 - et par måneder efter stiftelsen - afholdtes den første fuglekongeskydning. Den var også en datidens sommerfest for alle byens beboere. Programmet var ret omfattende, og det har utvivlsomt været to udmattende dage for skydebrødrene. De lagde ud søndag morgen kl. 7.30 på Kyppers Hotel med en lille forfriskning. Derefter march gennem byen med musik i spidsen til pladsen, hvor man straks påbegyndte skydningen. Kl. 11 frokost til kr. 1,25 pr. kuvert! Den første dram kostede 10 øre, resten var gratis! Om eftermiddagen var der foruden skydning koncert af Møllers Orkester og cykelringridning med masser af deltagere og tilskuere. Derpå - for "Medlemmer med Damer" - middag i spiseteltet med alt godt fra madkurven, efterfulgt af dans til midnat for "enhver anstændig og velklædt Person", som der stod i en avisannonce forud for folkefesten.
Næste dag fortsatte skydningen. Brystpladen på fuglen faldt for smedemester A.C. Mathiasens kugle. (Måske en han selv havde lavet - kuglen altså) Og han blev således skyttelaugets første fuglekonge.
I Hjørring Amtstidende kunne man læse om den "store folkefest". Referenten skrev blandt andet om ringridningen, at cyklisterne kun havde en ganske smal stribe at køre på, hvilket betød stor fare for tilskuerne. Men ellers var avisen begejstret for dette ny festlige indslag i byen. Et lille citat: "Under ringridningen og senere, mens Dansen gik let gjennem Lunden, lejrede Folk sig i store Skarer op ad de høje Bakker, og det hele Arrangement afgav et højst malerisk Skue".
Fuglekongeskydningen blev en årligt tilbagevendende folkefest. Den er som bekendt stadig et årligt højdepunkt for medlemmer og pårørende, men nogen fol-

Billedet er taget den 18. august 1895 ved en ringridning i Skyttelauget ude i »hullet«, nu Hjørring Bjerge. Det er sagfører Thingvig, der står som nr. to fra venstre og sikkert plantør Jensen, Bagterp Plantage, der kører frem.

kefest for hele byen er det ikke. Den tradition døde ud engang i 1950erne. Efter nogen år uden optog, besluttede bestyrelsen at aflyse dem også. Der var ikke tilslutning længere.
Tiden var blevet en anden.

Kærnemælksbjesk og andre traditioner

Men der er andre traditioner, der hænger ved. De fem skydninger, der er fordelt fra maj til september, er bygget på gode gamle ubrydelige traditioner. Intet medlem kunne vel i sin vildeste fantasi forestille sig, at den snart forhenværende fuglekonge ikke skulle indlede fuglekongeskydningen i juli. Det skal han. Det ligger ligeså fast, at den afgående skyttekonge følger lige efter.
Fuglekongeskydningen i juli er højdepunktet, og medlemmerne må stadig reservere to dage - lørdag og søndag. Dagen indledes med kanonsalut og flaghejsning, og hele lørdagen knalder det løs i lunden fra de fem salon-rifler. Ventetiden, inden det bliver ens tur, fordrives med kortspil m.m. Brystpladen på fuglen falder sjældent før søndag sidst på eftermiddagen, og for ligesom at komme i gang med den dag indledes der med kold kærnemælk og en bjæsk - en af de mere besynderlige

Fra først i 1960'erne. Kærnemælk og bjæsk indtages »i det fri«.

skikke. Forklaringen på den kan findes i De Danske Spritfabrikkers leksikon. Her er Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug nævnt, og som der står: "Kærnemælksbjæsken hævdes at styrke øjenmusklerne".

Det kan alligevel være svært nok at få brystpladen skudt ned. Man når i hvert fald til middagen først. Menuen er den samme hvert år. Der serveres Gyldenspjæts livret (spidskål med sprængt oksebryst) med passende mængder flydende tilbehør.
Førhen sluttede fuglekongeskydningen med, at man fulgte kongen hjem. Men den skik ophørte i midten af 50erne - samtidig med at man stoppede med optogene gennem byen.
Men der skal stadig være kongemiddag. Førhen blev den altid holdt mandag aften - og nat. Lige efter de to dages skydning, der dengang altså var søndag og mandag. Men i dag er regentskiftet klogeligt henlagt til en weekend i august, så medlemmerne har en dag at hvile ud i, inden de skal møde på arbejde.
Under kongemiddagen overdrages regalierne med sølvskjoldene til den ny konge. Der synges for både den gamle og den ny konge. Ligesom der synges for den rigtige majestæt. Lauget er meget kongetro, hvilket også fremgår andetsteds i hæftet.

Det forventes, at den ny konge indkalder ministrene (altså bestyrelsen) til statsråd. Her diskuterer kongen rigets stilling med stats- finans- og justitsminister. Det sker naturligvis over et veldækket bord, som kongens bedre halvdel ligeså naturligt står for. Ud over at blive optaget som æresmedlem i lauget er det at blive fuglekonge og få sit kontrafej op at hænge på væggen ved siden af alle de andre den største hæder, man kan opnå.

Afslutning på fugleskydningen 1977. Fuglekonge: Sv. Aa. Clausen. Skyttekonge: Knud Eriksen

Formand Børge Mortensen, th., iklæder kongen 1994: Per Dahl Nielsen.

Ministermøde hos fuglekongen på Restaurant »Kruset«, Holstebro i 1992.
Fra venstre: skyttekongen Peter Lucassen, Jens Aage Houmann, boligminister, fuglekongen Knud Stoffer, Børge Mortensen, statsminister, Ejnar Jensen, afgået fuglekonge, Ove Høholt, forsvarsminister, John Johansen, justitsminister, Kaj Mølgaard Sørensen, minister u.p., Arthur Hassing, finansminister.

Sommerfugleskydningen i august er også blevet en tradition. På denne dag er det medlemmernes hustruer, der får geværet i hånd. Den, der plaffer sommerfuglen ned, bliver naturligvis sommerfugledronning. Der er også skydekonkurrence for børnene. En festlig dag, der afsluttes med spisning. I 1994 stod den på spidstegt lam, og de 93 tilmeldte havde en fin dag.

Skyttelauget er, måske mere end noget andet, bundet sammen af traditioner. Det ville ikke være det samme uden dem. Det ville nok først og fremmest være knap så festligt...
Medlemmerne tænker vel sagtens ikke nærmere over ritualerne.
For dem er det naturligt, at man tager sit emblem på, når der er skydedag - og at man må spytte i bødekassen, hvis man glemmer det. Det er indlysende, at man tramper i gulvet for nye medlemmer for at "skyde" dem ind i lauget, så de bliver der. Medlemmerne ved også bare, at de til september næste år, og næste år, og næste år...o.s.v. skal have stegte ål.

Spidstegningen er i gang og varer fra kl. 9 til kl. 18.
Fra venstre Lars Papsøe Nielsen og Henning Nørgaard.

Men for den, der første gang oplever alt dette, er det ret påfaldende. Det er en anden verden, man er trådt ind i. En verden med et stærkt og godt fællesskab og kammeratskab.

Skydepavillonen

Skydepavillonen er ganske enkelt en perle. Den er en fryd for øjet som den ligger i plantagen omgivet af de høje bøgetræer. Og med den store sal, som udgør størstedelen af huset, er den et perfekt samlingssted.
Selve plantagen erhvervede skyttelauget allerede i 1898. Den blev købt af fabrikant Ths. Nielsen for 1800 kr. Og i 1914 opstod ideen om at bygge en pavillon. Det var nemlig ikke særlig sjovt at være til fugleskydning i øsende regnvejr. Ganske vist havde man et telt, hvor festmiddagen skulle indtages, men det berettes, at tallerkenerne blev fyldt med regnvand, fordi det var utæt!

Skydning først i 50'erne, før skydepavillonen blev bygget

Endnu inden planerne om at bygge var vedtaget på en generalforsamling, indsendte man en ansøgning til byrådet om at få en beværterbevilling. Altså få ret til at udskænke stærke drikke. Ansøgningen gav anledning til stort postyr og protester fra byens værtshuse. Efter en ophedet debat i byrådet, blev det dog med stemmerne 8 for og 7 imod vedtaget at give bevilling til skyttelauget.
Arkitekt Vejby Christensen lavede i vinteren 1915 tegningerne til huset. Og han udarbejdede et overslag over, hvad pavillonen ville koste at opføre. Det lød på

Skydning i 1990'erne

15.000 kr. En ekstraordinær generalforsamling forkastede det første forslag, men bestyrelsen arbejdede stædigt videre med planerne. Største hindring var selvfølgelig pengene - eller mangel på samme. Det var besluttet, at man skulle have indsamlet mindst halvdelen af byggesummen, før byggeriet kunne gå i gang. Og det lå også fast, at medlemmer ikke skulle kautionere for eventuelle lån til huset. Det ville være dårligt for ånden i lauget, mente man.
Så de næste år gik med at samle penge ind. I 1918 skænkede direktør Ervø lauget en af sine mange byggegrunde ved Tornby Strand. Den blev loddet bort, hvilket gav en indtægt på 1379 kr. En bil blev også bortloddet, og det gav 1000 kr. I 1921 havde man så samlet penge nok sammen, og byggeriet begyndte. Samtidig købte man tre tønder land ekstra jord, som blev beplantet. Helheden, som vi kender den, begyndte at tage form.
Men først skulle der jo være rejsegilde... Det vil sige, det glemte man. Daværende formand, Arthur Hassing, fik pludselig besked om, at en mand havde hængt sig nede i den halvfærdige pavillon. Manden viste sig at være en tøjdukke - et vink fra håndværkerne om, at man havde glemt noget. I hast blev der arrangeret smørrebrød, våde varer og musik. Naturligvis blev der et fornøjeligt rejsegilde ud af det. Men det kan godt undre lidt, at lauget kunne glemme en lejlighed til at feste.
Den 13. august 1922 glemte man det ikke. Da blev pavillonen indviet med stor festivitas. Og selvfølgelig var der til lejligheden skrevet en sang. 1. vers lyder sådan:

Saa har vort eget Hus vi bygt,
hvad længe vi har savnet,
og under eget Tag vi trygt
omsider nu er havnet.
For Vindens Sus og Solens Brand
vi naaed´ Læ og Skygge.
Saa hver Skyttebroder kan
ved eget Bord sig hygge.

Af de gamle protokoller fremgår det, at pavillonen faktisk blev billigere end overslaget viste. Udgifterne til de enkelte håndværkere var følgende:

Murer- og jordarbejde	5262,72 kr.
Tømrerarbejde	4868,00 kr.
Malerarbejde	745,00 kr.
Blikkenslagerarbejde	172,38 kr.
Glarmesterarbejde	82,00 kr.
Arkitekthonorar	400,00 kr.
Snedkermester	215,00 kr.
Isenkræmmer	89,70 kr.
Inventar	1038,35 kr.
Ialt	12.873,15 kr.

Malerierne

Vægmalerierne er det første, der springer i øjnene, når man for første gang træder ind i pavillonen. Alle fire vægge er bemalet med muntre motiver. Fantasifigurer springer lystigt rundt i landskabet. Malerierne blev udført af malermester og skyttebroder Carl Aage Jensen (1887-1970). Det var dengang ikke usædvanligt, at malermesteren også tog sig af den kunstneriske udsmykning. Carl Aage Jensen havde nu særlige forudsætninger, idet han som ung arbejdede tre år som teatermaler på teatre i New York.
Malerierne er ligeså gamle som pavillonen, og det bærer de desværre præg af. Faktisk er de i en temmelig sørgelig forfatning. Farvelaget på det løse puds er slidt væk flere steder. Fugt har dannet sorte mugpletter. Nogle himmelpartier er malet over med en slags acrylmaling, tilsyneladende med en forkert farve, så de overmalede partier nu fremstår som mørke pletter. Man har repareret afskallede partier ved at kitte ud uden at retouchere. Laugets bestyrelse arbejder for at udbedre skaderne, og en konservator har givet et overslag på, hvad det vil koste at restaurere malerierne. Prisen er ca. 60.000 kroner. De beløb søger lauget nu at få ind fra forskellige fonde. Inspektøren for Hjørring Kunstmuseum, Marianne Ilkjær, giver sin varmeste anbefaling til, at malerierne bliver bevaret for eftertiden.

"Selvom Carl Aage Jensen ikke var kunstner, er vægmalerierne af en sådan dekorativ og, set i sammenhæng med pavillonen som helhed, kulturhistorisk værdi, at de bør restaureres og derved bevares", siger hun.
Lauget har også andre ønsker for pavillonen. Man vil gerne have genetableret det oprindelige pudsede loft, udskiftet lamperne og det øvrige møblement samt afhøvlet gulvet og restaureret hoveddøren. De samlede udgifter er anslået til en kvart mio. kr. - eksklusiv moms. Der søges midler til det hele hos diverse fonde, og der er kommet positive tilkendegivelser. Men det bliver ikke her i jubilæumsåret, at restaureringen kan begynde. Men den kommer, og mon ikke de skyttebrødre, der i sin tid kæmpede for at få rejst pavillonen, ville finde det på sin plads.

Kvinder eller ej

Kvinder eller ej? Det er spørgsmålet. Og det er hurtigt besvaret. Ingen kvinder i Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug. Tak. Så nemt er det.
Hvis der overhovedet skulle optages kvinder, skulle der en vedtægtsændring til. Paragraf 2: "Som medlem af selskabet kan optages enhver agtet og fuldmyndig mand (...)". En navneforandring ville jo også være nødvendig. Hvis svaret er så enkelt, hvorfor så overhovedet beskæftige sig med spørgsmålet her? Af den simple grund at det har været diskuteret inderligt. Og så kommer vi ikke uden om, at der - trods vedtægter og den udbredte modvilje mod at optage kvinder - har været hele tre søsterlige medlemmer af lauget. Og det er da interessant, hvordan det kunne gå til.
Den seneste diskussion udspandt sig i sommeren 1974 i bestyrelsen,
og den er refereret i protokollen:
"Der udspandt sig en meget livlig diskussion, om kvindelige selvstændige kan optages som medlemmer i skyttelauget. Det er et meget svært spørgsmål, og skulle der kommer flere forslag, vil det blive taget meget alvorligt op til drøftelse".
Baggrunden var et forslag om at optage guldsmed Kamma Gaarde fra Hjørring. Elis Sørensen henviste til førnævnte paragraf 2. Henry Konnerup mente, at tendensen i dag er, at flere og flere kvinder bliver selvstændige. Han foreslog en dispensation fra reglerne. Dog skulle hun kun optages som passivt medlem, og sagen måtte ikke danne præcedens.
Kamma Gaarde blev optaget som et slags passivt medlem: "Kamma Gaarde bliver ikke medlem i lovens forstand, men får lov til at betale et beløb, der svarer til kontingentet".
Hun blev således leverandør af præmier ved skydninger i lauget. Men hun var kun med i ganske få år.
Så var der "Bedste". Hun havde en lille beværtning - "hos Bedste". Her kom skydebrødrene, og det var vel rimeligt nok, at hun blev optaget som passivt kontingentbetalende medlem. Hendes navn var Marie Johannesen, og hun var medlem til sin død i 1964.
Endelig var der Sophie Thomsen. Hun overtog sin mands fuglekonge-værdighed, da hun blev enke. Det var i 1912, og hendes billede hænger i skyttehuset som et af de første i den lange række af fuglekonger. Direkte medlem var hun

Fru Sophie Thomsen

vel ikke. Og ingen af de tre kvinder kom i skyttehuset, men det lykkedes dem at liste sig ind på det broderlige laug.
Et lille rundspørge blandt medlemmerne viser, at det bliver meget svært for den kvinde, der måtte ønske at infiltrere lauget i dag. En af skyttebrødrene, Thorkild Kjærsgaard: "Vi skal absolut ikke have kvinder herned. Det går fint uden. De kan komme, når vi holder sommerfugleskydning". Thorkild Kjærsgaard kan i øvrigt takke føromtalte Bedste for at han eksisterer. Han er hendes oldebarn.
"Hver ting til sin tid. Det her er vores fristed. Kvinderne hører ikke hjemme her. Det ville ikke være det samme med kvinder", siger Arthur Hassing. Hans bedstefar Arthur Hassing, tidligere formand for lauget gennem mange år, er i en avisartikel fra 1937 refereret for denne udtalelse: "Piger - faneme jo, lad os bare få nogle piger herud". Foreholdt dette fastholder barnebarnet sin holdning, men bedstefaderens bemærkning forbavser ham ikke.
Den gamle avisartikel indledes således: "Overalt trænger Kvinderne sig ind i såvel Erhvervs- som Foreningslivet. For Nylig har Kvinderne ved Lov fået Adgang til at blive Præster. Og Sygeplejesker har fået Lov til at gifte sig". Og så udfrittes medlemmer dengang om deres holdning til kvindeligt medlemskab i lauget.

Else Marie Thomsen skyder ved Sommerfugleskydningen 1994

For underholdningens skyld gengiver vi lige et par svar mere. Jern og Staal Madsen: - Nej, vi vil Pinedød ha´ vort Skyttelaug for os selv, så kan Kvindfolkene s'gu selv lave et Skytte-, Strikke- og Snakkelaug, om de vil. Hr. Larsen: - Det synes ikke at være Tilfældet, at man kan holde Kvinderne ude i det lange Løb.
Injurielovgivningen taget i betragtning kan det undre, at avisredaktøren turde trykke det her:
"Brandmester Fr. Jensen er Fyr og Flamme: - Uden i nogen Maade at ville tale nedsættende om Kvinden som Fornuftsvæsen, anser jeg Hende dog for et Kompleks af Underlegenhed og Mindreværd, til Overflod suppleret med Egoisme og Pyntesyge. Med andre Ord: Et Væsen af højst minimale Hjernefunktioner, som (...) ikke vil vise sig at være i Besiddelse af tilstrækkeligt Mod til at fyre en Bøsse af!" Brysk brandmester, ham Fr. Jensen.
Købmand Jacobsen fra Taars var ligeglad. Han ville bare ikke være markør, når kvindemenneskene skulle skyde. Og så var der direktør Rohde, som mente, at kvinderne ville stoppe af sig selv igen, når først de havde fået en ordentlig kindhest af en riffel.
Det piner mig en lille smule, men jeg må nok give dagens skyttebrødre ret. Det ville ikke være det samme med kvinder. Men diskussionen for og imod er jo altid interessant.

Maj 1995: Inspektør Freddy Kristensen instruerer skydebrødrene om plantningens mysterier forud for plantning af »Egeskoven«

Fanen

Hvert Folk og hver Forening har sin Fane.
Kun Skyttebrødrene har savnet sin.
Men nu begynder vi saa smaat at ane,
at en vi faar, der bliver rigtig fin.

Ovenstående vers blev skrevet for 75 år siden af overbetjent Torp Petersen. Anledningen var, at lauget endelig fik sin egen fane. Det skete ved laugets 25 års jubilæum under stor festivitas. Den ny fane blev stolt båret i spidsen for et stort optog gennem byen. Nu hænger den gamle fane i et hjørne af skyttehuset. Den har oplevet meget, og den kan ikke mere. Den er udtjent, slidt i laser. Den falder fra hinanden, hvis der bliver svinget mere med den. For to år siden fik lauget da også en ny af Danmarkssamfundet. Og her i forbindelse med jubilæet skal der broderes på fanen. Det sker i Østen, hvor skyttebrødrene har sine forbindelser. Mon ikke det var en utænkelig tanke for 75 år siden.
I øvrigt var det skyttebrødrenes koner - med fruerne Hassing, Bonde og Dinesen i spidsen - der for 75 år siden samlede ind til fanen. De håndbroderede selv fuglen og Hjørrings byvåben på den. Og på trods af hvad, der andetsteds i bogen her er ytret om kvinder og deres eventuelle medlemsskab af foreningen, tyder alt på, at de alligevel nød stor respekt. Ovenstående vers om fanen fortsætter nemlig sådan:

Hvorfra den kommer?
Ja, hvorfra fik Manden,
hvad der er stort og smaat paa Livets Vej?
Det var fra Kvinden, ikke nogen anden.

Laugets bestyrelse præsenterer den nye fane ved generalforsamlingen i april 1995. Fra venstre: Børge Mortensen, Einer Clausen, Ove Høholt, Kaj Mølgaard Sørensen, John Johansen, Jens Aage Houmann, Arthur Hassing.

Krigen

2. Verdenskrig satte en stopper for meget. Og kigger man i den lange række af fuglekonger, ser man, at krigen også blokerede for skyttebrødrenes aktiviteter. Der er huller. I 1940, 41, 44 og 45. Fugleskydningen var aflyst på grund af krig. Ud over at tyskerne inddrog geværerne, hærgede de også i skydepavillonen. Skyttebrødrene måtte se på, at Kong Christians billede blev revet ned. Desuden stjal tyskerne nogle billeder fra kongerækken og slog en del inventar i stykker. Kanonerne løb de også med. Men det gjorde skyttebrødrene så meget vrøvl over, at de fik dem tilbage. Da var de malet over med sølvbronze. De tyske soldater morede sig også med at skyde gennem skodderne ind på kalkmalerierne, som blev temmeligt medtagne. Selv om skydningen var aflyst, fandt brødrene ud af at mødes. I 1941 blev der indkaldt til en lille sammenkomst på "Casino" på denne måde:
"Som Holger Danske under Kronborg vaager over Danmark, vaager Bestyrelsen over sine Medlemmers Ve og Vel. Praktiske Skydeøvelser er desværre forbudt, men vi kan og vil fortsætte med Teorien."
Så mandag den 20. januar 1941 blev der "i forbindelse med kogt torsk m.m." holdt teoretisk skydning! Humoren fornægtede sig ikke - trods modgangen. Første skydning efter befrielsen var også præget af krigen. Geværer havde lauget stadig ikke, så man havde lånt nogle engelske bøsser. Men der var problemer med sigtekornet, hvilket vakte en del misfornøjelse. Også året efter var der problemer. Man havde nu to geværer - såkaldte 67'ere. Men de blev efterhånden rødglødende, og ammunitionen slap op. Så man gik over til nogle tyske rifler, men de var så ustabile og direkte farlige for omgivelserne, at man besluttede at indstille skydningen på fuglen og gå over til skiveskydning. Mangelsituationen prægede i nogle år skyttelauget såvel som resten af samfundet.

Fra Springvandspladsen 1943, hvor man mødtes og med fanen, »fuglen« og orkesteret i spidsen marcherede til skyttehuset. 1943 var sidste skydning på grund af krigen.

Kongetro

Hvis skyttebrødrene tror på noget, må det være monarkiet! Tag for eksempel det jubilæumsskrift, der blev udgivet i forbindelse med 50 års jubilæet - lige efter krigen. På første side hyldes Kong Christian X: "I dyb Ærbødighed hilser vi Kongen og takker ham for trofast Kongegerning i den tungeste Tid i vort elskede Fædrelands tusindaarige Historie". Skyttelaugets første hilsen til kongehuset blev sendt i 1898 i forbindelse med kongeparrets bryllup. Og siden har der på det nærmeste været tætte bånd mellem kongehuset og lauget. Da lauget holdt 25 års jubilæum, blev kongen inviteret. Han takkede gennem sin kabinetssekretær for de "loyale Følelser, som har ligget til Grund for denne Henvendelse", men kongen kunne ikke komme. Da Kong Christian X havde 25 års regeringsjubilæum i 1937 sendte man et smukt sølvfad, og i september 1940 takkede Kong Christian personligt for "eders Venlighed i Anledning af min 70 Aars Fødselsdag". Hvad man havde sendt kongen i fødselsdagsgave, står hen i det uvisse.

Men så i 1964 kom Kong Frederik IX på høflighedsbesøg i Hjørring. Det var den 5. juli, og tilfældigvis var brødrene netop den dag samlet til fugleskydning. Man var i gang fra tidlig morgen på skydepladsen, og hen på formiddagen tog brødrene ind til springvandspladsen for at hilse på kongen.

Ved hver eneste kongemiddag afsendes et telegram til Dronningen, og der kommer altid svar. Kongehuset har da også fået en invitation til 100 års jubilæet, men Prins Henrik var jo med ved Hjørrings 750 års købstadsjubilæum i 1993, så måske derfor er der afbud. Lauget bevarer alligevel troen på kongehuset - også fremover. Den er en af traditionerne. Og traditioner har man jo tradition for at bevare.

Christian VIII Palais
Amalienborg 26/9.1940.

Mit Hjertelige Tak for
Deres Deltagelse i Anledning
af min 70 Aars Fødselsdag.

Modstående side: Kongebesøg i 1964.
Laugets daværende formand Frode Gram Mikkelsen hilser på Hans Majestæt Kong Frederik IX.

Kanonerne

Intet skyttelaug uden våben. Og i Hjørring nøjes man ikke med geværer. To gamle salutkanoner sætter sit festlige præg på det hele. Og det har de gjort lige siden starten. Kanonerne blev anskaffet af det første laug - det, der opløstes efter få år. Og ved oprettelsen af det ny laug - det, vi fejrer nu - gik kanonerne i arv. Giverne stillede en betingelse, nemlig at kanonerne skulle overgå til Vendsyssels historiske Musæum, hvis lauget skulle blive opløst. Historien bag kanonerne er temmelig dramatisk. De stammede fra en damper - Viktoria - som omkring 1884 gik på grund ved Hirtshals. Besætningen blev reddet, men kaptajnen, der blev i sin kahyt, druknede. Senere drev hans lig i land ved Skagen, og han blev begravet i Hjørring.
Fra skibsvraget blev så bjerget disse to kanoner, og det kom skyttelauget for øre. Et lille udvalg bestående af hr. Lønborg Friis, lærer F. Hansen og Oscar Petersen købte dem på en auktion. Og lige siden har de braget for skyttelauget. Men selv om der er løst krudt i kanonerne, skal man ikke komme for tæt på. Rebslager Hansen, der i laugets tidligste tider, havde jobbet at fyre kanonerne af til tiden, har mærket suset. En af dem ville ikke gå af. Han kiggede ned i løbet. Og BANG! Kanonen futtede af lige i hovedet på ham. Lauget værner meget om de sjældne kanoner. De er en af laugets stoltheder, og der er da heldigvis ikke udsigt til, at de skal på museum lige med det første.

Geværerne

Laugets første geværer krævede sin mand. En muskedonner var ikke til at spøge med. Det har de gamle medlemmer i det mindste selv berettet. Oscar Petersen husker, da han det første år skød det første skud: "Saadan en Lussing, jeg fik". De første muskedonnere lånte man af bøssemager Schmidt fra Hobro, og han var med ved de første skydninger. Det var nogle slagkraftige våben, efter sigende også pålidelige. Ammunitionen sørgede smed Mathiasen for. Han støbte blykuglerne og sendte i øvrigt en del af dem af sted selv. En gammel regning fortæller, at han skulle have 5,25 kr. for 1050 kugler. Senere kom andre geværer til. Der var oprettet et geværfond, hvis midler blev brugt til nyindkøb og vedligeholdelse, og da 2. Verdenskrig brød ud, ejede lauget 21 geværer af forskellige typer, Remington model 1889 og 1928 samt en del salonrifler.
Men hele beholdningen måtte afleveres til besættelsesmagten. De gamle muskedonnere var taget ud af drift på det tidspunkt, og i 1958 solgte lauget 8 gamle muskedonnere til Grønlandske Handel, som i aviserne annoncerede efter våben. De blev videresolgt til fangerne på Grønland, hvor våben åbenbart var en mangelvare. Og ifølge et avisreferat fra dengang var grønlænderne meget taknemmelige. "Vi har ikke lykkeligere kunder end dem, vi kan skaffe de gamle Remington-bøsser", udtalte vicedirektør Magnus Jensen fra Grønlandske Handel. Hvad lauget fik for de gamle bøsser, fremgår ingen steder. I dag har lauget fem kaliber .22 salonrifler.

Kongerækken

1895: Smedemester A.C. Mathiasen
1896: Stentrykker Johs. Christensen
1897: Købmand N.P. Bøjer, Hirtshals
1898: Gårdejer F.F. Michelsen, Højvælde
1899: Snedkermester Chr. Jacobsen
1900: Gartner Eske Andersen
1901: Distriktslæge C. Jacobsen
1902: Maskinfabrikant J.P. Hansen
1903: Fabrikant P.D. Bech
1904: Ekspedient H.P. Hansen
1905: Gårdejer Chr. Sørensen, Holtegaard
1906: Maskinhandler Marius Jensen
1907: Købmand J. Kjølbye, Sindal
1908: Malermester Chr. Jørgensen
1909: Smedemester Chr. Jensen
1910: Direktør J.A. Møllmann
1911: Købmand Chr. Lauritzen
1912: Fru Sophie Thomsen
1913: Konditor G. Bülow
1914: Kreaturhandler Ths. Heitmann
1915: Købmand Chr. Jørgensen
1916: Redaktør H. Chr. Vølund
1917: Proprietær K. Kristiansen, Sejlstrup
1918: Købm. Carl Jacobsen, Nørresundby
1919: Grosserer Chr. H. Nielsen
1920: Hotelejer N.C. Nielsen
1921: Drejermester Th. Thomsen
1922: Boghandler Martin A. Christiansen
1923: Bødkermester N. Dahl, Sindal
1924: Snedkermester Johs. Mortensen
1925: Restauratør Chr. Christensen
1926: Barbermester K.V. Christensen
1927: Hotelejer Hans Nissen
1928: Bagermester Verner Nielsen
1929: Proprietær N. Bisgaard, Ulstrup
1930: Urmager Chr. Jensen
1931: Bogtrykker Oluf Jørgensen
1932: Hotelejer Marinus Svendsen, Løkken
1933: Direktør Magnus Lüdemann
1934: Musikdirektør Monberg Eriksen
1935: Malermester Th. Jacobsen
1936: Depotindehaver Knud Ishøy
1937: Konsul Axel Nielsen
1938: Cykelhandler Carl Eriksen
1939: Restauratør Vald. Jensen
1940: Ingen fugleskydning
1941: Ingen fugleskydning
1942: Folketingsmedlem J. S. Vanggaard
1943: Optiker Frods Sams
1944: Ingen fugleskydning
1945: Ingen fugleskydning
1946: Politiassistent P. Gustafsen
1947: Læge B. Fibiger
1948: Fiskehandler Vald. Andersen
1949: Smedemester Peter Nielsen
1950: Direktør F. Gram Mikkelsen
1951: Lagerforvalter Peter Thoustrup
1952: Uddeler Hans Pedersen
1953: Installatør Tage Engelund, Vrå
1954: Slagter Sv. Aa. Jensen
1955: Direktør Thorkild Kjærsgaard
1956: Sagfører K. Thingsig
1957: Frugthandler Otto Christensen
1958: Direktør Louis Blickfeldt
1959: Direktør Ths. Bech
1960: Frugthandler Otto Christensen
1961: Guldsmed Kaj Hassing
1962: Bagermester Jens Peter Nielsen
1963: Direktør Sigurd Espersen
1964: Direktør Knud Brix Kjeldgaard
1965: Guldsmed Carl Bidstrup
1966: Proprietær Egon Trane
1967: Vaskeriejer Jens Østergaard
1968: Depotindehaver Knud Bendtsen
1969: Bestyrer Aksel Petersen
1970: Mekaniker Henry Nielsen
1971: Direktør Tage Jensen, Hirtshals
1972: Elinstallatør Søren Jensen
1973: Direktør Jørgen Feifer
1974: Fiskeeksportør Henry Espersen

1975: Depotbestyrer Werner Boel Hansen
1976: Tømrermester Knud Holmsberg
1977: Inspektør Sv. Aa. Clausen
1978: Oberstløjtnant Poul E. Pedersen
1979: Overassistent Svend Nielsen
1980: Direktør Sv. Nielsen
1981: VVS-installatør Martin Sloth
1982: Proprietær H.C. Færch
1983: Kaptajn Ejnar Jessen
1984: Restauratør Jess Skaue
1985: Gårdejer Kaj Mølgaard Sørensen
1986: Materielforvalter Orla Thomsen
1987: Købmand Leo Weiss Laursen
1988: Direktør Niels Henrik Christensen
1989: Dyrlæge Sven Christiansen
1990: Statsautoriseret revisor Ejnar Jensen
1991: Restauratør Knud Stoffer, Holstebro
1992: Direktør Gunner Luther
1993: Proprietær Jens Brix Koldkjær
1994: Politiassistent Per Dahl Nielsen

Indvielse af den gamle fane på Springvandspladsen, 1920

Æresmedlemmer

Guldsmed Arthur Hassing

Direktør Frode Gram Mikkelsen

Forretningsfører Carl Eriksen

Inspektør Oskar Johansen

Otte emblemer
Otte skydebrødre
Otte historier...

18. juni 1993 - på laugets 98 års jubilæumsdag - overrakte Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug Hjørring Kommune otte bjæskbægre i anledning af byens 750 års jubilæum. Bægrene er lavet af gamle patronhylstre, og de påmonterede sølvfugle har tilhørt æresmedlemmer og bestyrelsesmedlemmer af skyttelauget.

Arthur Hassing er 3. generations skyttebror. Han er også 3. generations guldsmed, så bægrenes udformning er hans fortjeneste. Her redegør han for de tidligere ejere af emblemerne:

* Det første emblem har tilhørt min bedstefar, guldsmed Arthur Hassing, Hjørring, formand for lauget fra 1914-1949, samt æresmedlem. Han var skyttekonge i 1942.
* Det andet har tilhørt fhv. direktør for Jern & Stål i Hjørring (senere S.C. Sørensen) Frode Gram Mikkelsen. Han var laugets formand fra 1955-1968, og senere æresmedlem. Frode Gram Mikkelsen var fuglekonge i 1950, og senere skyttekonge i 1967.
* Det tredje har tilhørt min far, guldsmed Kaj Hassing, tidligere bestyrelsesmedlem igennem mere end 25 år. Han var fugle- og skyttekonge i 1961, samt skyttekonge i 1974.

* Det fjerde har tilhørt vores gamle inspektør Magnus Wulff. Magnus var søn af fhv. slagtermester Ths. Wulff, et gammelt agtet medlem af skyttelauget. Om Magnus kan der fortælles en del historier. Magnus var inspektør i lauget, medens man havde forladere, og når der var kongefugleskydning var det, som det stadig er, kutyme, at man betænker skriveren med en genstand, når man skyder sølv ned. Magnus' opgave var bl.a. at komme den passende mængde krudt i bøsserne - og den person, som glemte at betænke ham med en genstand, fik en ladning, så skuddet kun lige akkurat kunne nå ned til fuglen. Magnus havde altid en cigaret i munden, når han ladede patronerne med sortkrudt. Huset består mærkværdigvis endnu.

* Det femte har tilhørt Carl Eriksen, Jagt og Fiskeri. F: 2.6.1909 - D: 13.10.1988. Tidligere æresmedlem. Var fuglekonge og skyttekonge i 1938. Var yderligere skyttekonge i 1956. Har drevet cykelforretning i Nørregade 20 fra 1935, og senere Jagt og Fiskeri i Østergade 46. Det var fra 1960-1970. Forretningen blev senere købt af John Jørgensen, nuværende "Sportsmann".

* Det sjette har tilhørt vores fhv. inspektør Oskar Johansen, som også var æresmedlem. Oskar overtog inspektørjobbet efter Magnus Wulff.

* Det syvende har tilhørt arkitekt Jens Aage Houmann, som i dag er laugets sekretær. Denne post har han beklædt siden 1978.

* Det ottende emblem er det sidste af de gamle dansk-producerede SØLV-emblemer, som lauget har ejet.

Emblemerne er nu overdraget Hjørring Kommune. De nye bliver lavet ude i Østen.

Arthur Hassing.

Guldsmed Arthur Hassing og direktør Gunnar Luther (skyttekonge og fuglekonge i 1992) ved overrækkelse af krusene

HJØRRING OG OMEGNS BRODERLIGE SKYTTELAV.

Hjørring, den 16/3 1906.

Hr Guldsmed A Hassing
Hjørring

Herved have vi Fornøjelsen at meddele, at De er optaget som

Medlem af

HJØRRING OG OMEGNS BRODERLIGE SKYTTELAV,

og at De fra Dato er delagtig i de Medlemmerne tilkommende Rettigheder, alt i Henhold til Foreningens Love, af hvilke et Exemplar herved tilstilles Dem.

Ærbødigst
Paa Bestyrelsens Vegne
A Skovgaard

Jubilæumssang

Mel.: Wienervals fra Jomfruburet...

Hvem er det, der fester på denne dag?
For hvem har vi hejst vores smukke flag?
Hvem er det, der kommer i flok og rad
og bydes på lækker og dejlig mad:
De herlige særlige
helt uundværlige
Skyttelaugsbrødre som holder fest.

Hvem er det, der nu selv om "100" år
for os her jo som noget særligt står?
Hvem er det, vi fejrer med pomp og pragt?
Hvem er det, der os her har sammenbragt:
Det livlige trivlige
helt ubeskrivlige
skyttelav som holder JUBELFEST.

Hvem er det, der holder os her i sving?
Hvem byder i dag på en lille "ting"?
Hvem er det, der stadig er interessant?
Hvem er det, der på denne fest mon fandt:
De dygtige kløgtige
aldrig sig flygtige
skyttelaugsbrødre der holder fest.

Hvem er det, vi priser i denne sang?
Hvem er det, der samler os gang på gang?
Hvem er det, der nu bare for sig selv
kun ønsker sig lykke og så lidt held:
Det livlige trivlige
helt ubeskrivlige
unge og ældgamle skyttelaug

AS og AaS 1995

Formænd

for Hjørring og Omegns Broderlige Skyttelaug i perioden 1895 - 1995:

1895 - 1901: K.P. Thingsig
1902 - 1907: N.Th. Nielsen
1908: E. Lønskov
1908 - 1909: Jens Nielsen
1910 - 1913: Chr. Thomsen
1914 - 1949: Arthur Hassing
1950 - 1954: A. Jønler
1955 - 1968: T. Gram Mikkelsen
1969 - 1973: Svend Nielsen
1974 - 1981: Henry Konnerup
1982 - Børge Mortensen

Sponsorer

FIRMA-SPONSORER m.v.:
Tuborgfonden
Hjørring Kommune
Tæpperingen, Hjørring
Dansk Totalferie
Ice Holding, Jørn Hennie
Niels Jørgen Nielsen, VVS
Unibank
A/S Henning Bjerregaard Pedersen, Virksomhedsrådgivning
Sparekassen Nordjylland
Den Danske Bank
Jyske Bank
P. Rosendal & Co. A/S
Advokaterne Amtmandstoften
Ispiration Søren Holm
Dana Cup
Lokalbanken i Hjørring
Rasmussen & Schiøtz Vest A/S
Advokat Jesper Langsted
De Danske Spritfabrikker
Expo-Net Danmark A/S
Vendsyssel Tidende
Børglum Bispen Bodega
Nestlé Danmark A/S
HMK Industri A/S
J.P. Auto
Jensen & Rath I/S
Thomas Jensen & Søn Bogbinderi
Mortensen & Beierholm
Løkken Sparekasse
Hjørring Låseservice
Hjørring Autolakering
EDB Højskolen
Strøgets Købmand
Guldsmed Hassing
Nordjysk Kontorforsyning
Vendelboposten
Bo Kristensen, Løkken
Erik Lytzen
BDO Scanrevision
Guldsmed Visholm
Advokaterne i Bryggergade
Gøl Pølser
Hydro-Texaco, Aalborg
Vendelbohus
Sanistål
Trekroner Forsikring

MEDLEMS- OG PRIVATSPONSORER:

Arthur Simonsen
Erik Lindtner
Per Ejstrup Jensen
Freddy Rasmussen
P.E. Pedersen
Hjalmar Lindstrøm
Knud Jensen
Ejnar Jensen
Kaj Mølgaard
Jørgen Kjærsgaard
Sv. Aa. Clausen
Henrik Thomsen
Hans Christian Thomsen
Orla Thomsen
Kaj Bundgaard
Børge Mortensen
Leif Rishøj
Per Sørensen
Peter Lucassen
Morten Pedersen
Sven Christiansen
Leif Kjeldsen
Thorkild Kjærsgaard
Freddy Christensen
Jens Koldkjær
Einar Clausen
Preben Rahder
Erik Sletten Thomsen
Jens Aage Houmann
Ove Høholt
Ib Larsen
Per Dahl Nielssen
John Johansen
Ejnar Jessen
Sv. Aksel Nielsen
Svend Nielsen
Erling Jensen
Henning Pedersen
Mogens Jensen

»NATURALIA«-SPONSORER:

Michael Andersen TVN
Strøgets Blomster
Ole Bøgelund
Egon Djernes Ilbro Musikforsyning
Murermester Lindy Ottesen
Malermester Ole Sørensen
Glas-Eksperten
VBO Bogtrykkeri
Løkken Bogtrykkeri
Møbelpolstrer Frode Larsen, Smidstrup
Damixa A/S
VVS-installatør Jørgen Thomsen
Hjørring Fotohandel
Olf Stadsing, Aalborg

Bestyrelsesmøde i Jernbanegade 3, 1922-23: Lydemann-Quist, Børsen, Klejnsmed Pedersen, Slagter Wulf, Malermester Anders Andersen stående th., Hassing bagved, Fru Hassing, Wibroe, Fru Lydemannn

Glarmester Sophus Thomsen forsøger sig med kraftprøven på festpladsen, ca. 1948.
Der er nu plantet egetræer på festpladsen

Stemningsbillede fra fugleskydning først i 1970'erne. Fra venstre: Harry Jensen, (med siden til), Henry Kønnerup, Henry Espersen, ukendt, Worsøe Madsen, Ejgil Isager, Knud Holmsberg, O. Vagner Larsen, Tage Engelund, Erik Lintner, Lars Nørgaard Stavad, i døren Jørgen Petersen.

Formand Henry Konnerup dekorerer guldsmed Kaj Hassing i 1974 for 25 års bestyrelsesarbejde.

Fuglekonge Knud Holmsberg og skyttekonge Ivar Aas, 1976

Præmieoverrækkelse ved kongemiddagen i 1989

Faneoverrækkelse 1992 på Nørkjærs Plads

Fuglekonge 1990 Ejnar Jensen og skyttekonge John Johansen med hustruer

Ministerrådsmøde hos fuglekongen Leo Weis Laursen i 1988.
Kongen tager imod formanden Børge Mortensen.
Med ryggen til fra venstre: Knud Eriksen, skydeudvalget, sekretær Jens Aa. Houmann.
Overfor fra venstre: Arthur Hassing, kasserer, Ove Høholt, skydeudvalget, Saw Nielsen, skyttekonge, Bagerst: Carl Aa. Christiansen, næstformand.
Kusk: Maegaard fra køreforeningen.

Statsråd

afholdes torsdag d. 28. maj 1970, Græsvangen 18 B kl. 19.00

DAGSORDEN:

1. Drøftelser af fisken og dens vandring.
2. Drøftelser af landbrugsprodukter.
3. Drøftelser af mejeriernes omsætningsmuligheder.
4. Drøftelser af kaffeplantage i Vendsyssel.
5. Eventuelt.

Med agtelse

1970

S. u.

Indkaldelse fra »Rutebil Pedersen«

Æresdirigent Ejnar Jessen underskriver protokollen

Fugleskydning i 1993

Skyttekongen Gunnar Luther må afgive værdigheden til den nye skyttekonge ved fugleskydningen i 1994

Vor nuværende fuglekonge Per Dahl Nielsen takker for værdigheden ved fugleskydningen i 1994